

LIND&CO

Seuraan sua

TIINA PASANEN

*Seuraan
sua*

TIINA PASANEN

*Seuraan
sua*

LIND&CO

www.lindco.se
info@lindco.se

ISBN 978-91-8120-296-0

KL 84.2

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© Tiina Pasanen ja Bokförlaget Lind & Co, 2026

Kannen suunnittelu: Laura Noponen

Kannen kuva on tuotettu tekoälyllä.

Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co Ab,

Box 1052, 101 39 Stockholm, Sverige.

Paino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

*Omistettu Tonille
Kiitos rakkaudesta, tuesta
ja onnen vuosista kanssasi*

MAANANTAI

1. PARATIISI

Painoin punaista luuria ja sysäsin kännykän tuvan pöydälle. Jokunen miedoksi luokiteltava kirosanakin taisi päästä ilmoille. Että tällainen tapaus nyt sitten vielä, vaikka omassa elämäntilanteessa oli ennestäänkin ihan tarpeeksi koukeroita! Miten eivät aikuiset ihmiset osanneet selvittää asioitaan keskenään ja sopuisaan sävyyn keskustellen. Ihme säätämistä! Lapsin porstuan halki, leväytin torpan oven selälleen, ja lämpimän raikas ilma tulvahti vastaani. Hengitin keuhkot täyteen ja puhalsin ulos pitkään ja antaumuksella.

Aamupäivä oli jo pitkällä, mutta en ollut vielä ehtinyt torpan portaita pidemmälle. Olin noudattanut aikomustani ottaa viimeinen kesälomaviikko vastaan mahdollisimman rennosti. Puitteet ihanan nautinnolliseen maanantaiaamuun olivat kunnossa, sillä majailin vanhan, Liperin Salonrannassa sijaitsevan mummolani järvenrantaidyllissä – paikassa, joka oli sielunmaisemani ja henkilökohtainen paratiisini. Heinäkuu oli päättymässä, huomenna saapuisi elokuu ja sen mukana ehkä jo tuulahdus sadonkorjuun tuoksuja puutarhan reunalla vaalimallani kasvimaalla. Astuin portailta pihan kostealle ruoholle ja pohdin elämääni.

Eronnut, 48-vuotias, Pohjois-Karjalaan paluumuuttanut nainen, joka oli pari kuukautta sitten kohdannut yllättävän uuden rakkauden. Onnen löytyminen oli ollut järäsyttävää ja ihanaa. Paratiisissa oli kuitenkin myös varjoja.

Olin aina kuvitellut, että sitten kun vihdoon löydän onnellisen ja kestävän rakkaussuhteen, kaiken sorttiset huolet ovat taakse jäänyttä elämää. Ei se niin mennyt! Vaikka lempi olikin suloista, elämänpiirissä rohjotti silti moni asia poikkiteloin. Oli kiusallisia totuuksia, kyttäviä naapureita ja salaisuuksia, joita ei voinut paljastaa edes perhepiirissä. Ja tähän päälle vielä ystävien ongelmia!

Toiveiden toteutuminen ja onnellisuuden saavuttaminen olivat oikeastaan aika jännä juttu. Onnen hetket olivat kuin perhosia kämmenellä. Ne saattoivat viivähtää hetken ja lepattaa sitten pois ulottuvilta, karata korkealle tai kulman taa. Ei niitä voinut puristaa nyrkkiin ja pitää itsellään murskaamatta herkkää kauneutta. Tiesin että perhosten siipien pintaa päällystävät pikkuruiset suomut irtoavat kosketuksesta, ovat kuin hienojakoista pölyä. Suomujen irtoaminen ei vie perhosen lentokykyä, mutta väritys ja kuviointi haalistuivat. Siipien kauneus ei siis kestä kahlitsemista – se on tarkoitettu vain ohikiitävässä hetkessä katseltavaksi.

Osasin minä olla kiitollinen rakkaudesta. Se oli mullistanut elämäni odottamatta, heti pääkaupunkiseudulta Joensuuhun palattuani. Kun edellisissä suhteissani ja menneenä talvena päättyneessä avioliitossani olin saanut tyytyä rakkauden murusiin, oli rinnallani nyt turvallinen kallio. Ihana lämmin kallio, tai oikeastaan aika kuumakin – mietin tämänaamuiset lemmenleikit mielessäni. Aikataulullisista syistä emme olleet tänään harrastaneet tutuksi käynyttä tantraa vaan suoraa toimintaa, ja jos minulta kysytään, se oli pelkästään hyvä asia.

Nojasin keltaisen hirsitorpan seinustaan ja huokaisin tyytyväisenä. Aamulla oli peuhattu parisängyn lakanoilla, mutta

olihan tässä ehditty muutakin alkukesän mittaan. Yhteinen huuma tämän ihanan miehen kanssa oli kietonut vartaloitamme yhteen pitkin vanhan mummolani rantaa ja ties missä muualla. Olimme eläneet Baddingin laulun *Paratiisia* sellaisella antaumuksella, että riski joutua pihaan saapuvien vieraiden yllättämäksi oli ilmeinen.

Meidän piti kuitenkin olla tarkkoina. Emme todellakaan saaneet jäädä kiinni housut kintuissa ja kesämekko kainaloissa, sillä suhteemme tausta oli varsin erikoinen ja seurustelumme vain keskinäisessä tiedossamme.

Mies, joka kesän alussa oli vienyt sydämeni, oli salskea puuseppä, äitini nuorempana veljenä pidetty Aksu. Hän asutti nykyään yksin lapsuuskotiaan Salonrantaa. Mies oli saanut kuulla kasvattiäidiltään jo täysi-ikäiseksi tultuaan, ettei oikeasti ollut perheelleni verisukua vaan isovanhempieni salattu ottolapsi. Minullekin Hilja-mummoni oli paljastanut asian jo vuosia sitten. Äidilläni tai muulla lähipiirillämme ei kuitenkaan ollut aavistustakaan koko asiasta ennen tätä kesää. Kun totuus Aksun todellisista vanhemmista oli toukokuussa tullut laajempaan tietoon, yllätys oli aiheuttanut runsasta draamaa. Olimme päättäneet salata suhteemme, ainakin toistaiseksi. Kunnes pöly laskeutuisi.

Pihaan johtavalta hiekkatieltä kuului lähestyvän auton ääntä. Olikohan hetki sitten bänditreeneihin lähtenyt Aksu unohtanut jotain? Kauhukseni havaitsin, että koivujen lomasta pilkatti vanhempieni auton keula ja säntäsin sisälle torppaan. Mitä hittoa ne nyt tänne ilmestyivät? Äkkiä jotain yöpaitaa jämerämpää päälle! Ylläni oleva pitsisomisteinen unelma oli ehkä sulostuttava, mutta läpinäkyvydessään täysin edustuskelvoton. Alusvaatteidenkin olivat ties missä. Hemmetin hemmetti! Vetäisin yöpaidan päälle väljän kesämekon, potkin alakerran makuukammarissa lojuneita vaatteitani parisängyn alle, oikai-

sin myllätyt peitot ja suljin varmuuden vuoksi tuvasta kammarin johtavan oven. Pahin sotku oli nyt piilossa.

Ikkunasta näin, että vanhempani lähestyivät jo torppaa. Kiskoin pitkän neuletakin hartioilleni ja lähimmät villasukat jalkaani. Porstuassa vielä mummon vanhat kumisaappaat jalkaan ja kiiruusti ulko-ovelle.

– No terve, Minna, mitäs sie täällä Salonrannassa tähän aikaan aamusta? isä kysäisi, kun olimme törmätä torpan portailla. Autoni seisoj pihassa, joten paikalla olemiseni ei tullut täytenä yllätyksenä.

– Kasvimaalle halusin tulla salaatin lisäkylvöjä harvennustamaan, keksin häthätää ja nappasin käteeni porstuan ikkunalaudalla lojuneet puutarhahanskat. – Ihanan raikasta näin aamuisin, paras aika kerätä vähän satoakin.

– Missäs Aksu on? äiti ihmetteli. – Ei näy autoakaan pihassa.

– Aksu on bänditreeneissä kirkonkylällä, selvitin. – Niillä on nyt kova harjoittelu sitä torstain tanssikeikkaa varten.

– Niin, ollaanhan myökin sinne tulossa, isä lausahti lämpimästi. – Hyvä kun pääsevät Liperin lavalle soittamaan, se on paikoista parhain, hän jatkoi äidille silmää vinkaten.

Vanhempani olivat aikanaan tavanneet Liperin tanssilavalla, ja heidän yltiöpäisen onnellinen liittonsa oli aina luonut varjon oman, epäonneen taipuvaisen rakkauselämäni ylle. Vaikka tilanteeseeni oli vihdoinkin tullut muutos, en voinut vielä puhua heille asiasta.

– Marjapiirakkaa tein viime vuojen punaherukoista, äiti selvitti. – Tuottiin, kun ollaan tässä ohikulkumatalla.

Selvisi, että vanhempani olivat matkalla Heinävedelle ystäviensä puutarhajuhliin – syntymäpäivät tai mitkä lie. Äiti oli tapansa mukaan leiponut viemisiä enemmän kuin oli tarpeen, ja muhkean näköinen kermaviilillä ja rapealla muruseoksella päällystetty piiras tuoksui isän kantamassa lasivuoassa.

– Viijäänhän piirakka sisälle, isä tuumasi ja tarttui torpan ovenripaan, ennen kuin ehdin kiilata väliin.

– Oisin mie sen voinut viedä, vinkaisin, mutta myöhäistä se jo oli. Isä ja äiti astuivat porstuan kautta peremmälle. Kiirehdin tupaan silmäilemään, oliko jotain raskauttavia johtolankoja jäänyt esille.

Kun äiti asetteli piirakkavuokaa jääkaappiin, syöksähdin poimimaan makuukammarin oven edustalle jääneet pikkuhousuni. Isä näki omituisen säntäykseni ja nosti kulmiaan kysyvästi. Pidin hänet vaiti tiukalla katseellani – tai ehkä se oli hätääntynyt mulkaisu, vaikea sanoa. Isälläni onneksi riitti ymmärrystä naisten omituisuuksia kohtaan, hän osasi ottaa hankalammatkin asiat rennolla huumorilla. Tuskin hän muutenkaan oli ehtinyt nähdä, minkä mytyn lattialta poimin.

– Täällähän on tainnut olla Aksulla illallisseuraa, äiti myhäili keittiötä tarkasteltuaan. – Ihan vaikuttaa romanttiselle. On punaviinit, rypäleet, pikkuleivät ja kaikki.

Kirosin mielessäni, että äitini oli tullut salapoliisin kyvyisään edesmenneeseen Hilja-mummoon. Agatha Christien dekkareita rakastanut mummoni oli ollut sukkela ja nokkela – ja aina perillä asioista jo pienimmästäkin johtolangasta. Tietysti äiti oli huomannut tiskipöydän reunalle jääneet viinilasit, joiden tiskaaminen oli minulla vielä hoitamatta. Olin illan hämärissä vakuuttanut Aksulle, että hoidan kyllä tiskit aamulla, en vain vielä ollut ehtinyt. Äiti oli varmasti nähnyt myös jääkaappiin nostetut juustolajitelman jämat sekä pöydälle unohtuneen tarjoilulautasen suolakeksit ja sydämenmuotoiset suklaapikkuleivät.

– Kappas vaan, isä hörähti. – Onko se vihdoin Aksukin jonkun morsmaikun löytänyt, on tätä ootettukin.

Puristin pikkuhousuja nyrkissäni ja päätin, että nyt oli pidettävä pää kylmänä. Tänään ei ollut oikea hetki kertoa van-

hemmilleni heidän rakkaan tyttärensä uudesta suhteesta; äiti ei ollut siihen valmis. Äiti ei ollut vielä toipunut siitäkään, kun kerroimme hänelle pari kuukautta sitten Aksun salatusta syntyperästä. Hilja-mummon kuolinuoteellaan paljastamasta uutisesta oli seurannut romahdusta ja rytinää. Äiti oli ollut viikkokausia aivan suunniltaan, miten ihmeessä hänen vanhempansa olivat voineet salata häneltä näin suuren asian vuosikymmenien ajan. Hän oli vihainen edesmenneille vanhemmilleen ja lisäksi vanhalle ystävälleen Salosen Marketalle, Aksun biologiselle äidille.

Jälkimmäisen närän saatoin vähän ymmärtääkin, sillä selvisi, että mummolan naapurissa asunut Marketta oli tullut raskaaksi äidin entiselle heilalle. Ystävysten ylioppilaskevään kynnyksellä nuori ja komea Rolf Asikainen oli ensin vokitellut kainostelevaa äitiäni, mutta päätyntekin sitten tämän ystävän helmoihin. Marketan salassa odottama Aksu oli saateltu maailmaan mummolan rantasaunassa marraskuussa -69, kun äitini oli viettämässä välivuotta Lontoossa. Naapurin tytön ei-toivotu vauva sai sillä aikaa hyvän kodin isovanhempieni iltatähtenä. Äiti ei tiennyt tästä mitään. Hän oli jopa pyytänyt Marketan kummiksi kuutisen vuotta myöhemmin, vain vähän ennen kuin tämä muutti pysyvästi Ruotsiin.

– Kertoko se Aksu jottain, kuka täällä on ollu vieraana? äiti kysyi silmät uteliaisuutta tuikkien ja oikoi tyylikkään kotelomekkonsa rinnukseen kiinnitettyä ruusuketta. Hän näytti valmiilta tutkimaan vaikka koko torpan saadakseen lisää tietoa aikamiespojaksi pelätyn ”pikkuveljensä” uudesta seuralaisesta.

Torppa oli myös äidin lapsuuskoti, joten hän suhtautui taloon vähän turhankin tuttavallisesti. Toki Hilja-mummo oli vielä vuosi sitten ollut elossa ja äiti oli asiaankuuluvasti autellut Aksua mummon hoidossa, mutta nyt perinnönjaon jälkeen paikka oli yksiselitteisesti Aksun. Minun perintöosani oli Joen-

suun keskustassa sijaitseva kerrostalokaksio, nykyinen kotini – mummon sijoitusasunto hänen vanhoilta päiviltään.

– En mie ehtinyt nähdä Aksua, hän oli jo lähtenyt treeneihin kun tulin, selostin hätäpäissäni. – Portaan alta otin avaimen, kun piti saada nämä kumisaappaat porstuasta.

Tajusin lampsineeni mummon keltaisissa Hai-saappaissa tupaan. Nuo vanhat ja paikatut kumisaappaat olivat kyllä minulle rakkaat, mutta oli silti kummallista töröttää ne jalassa sisällä, makuukammarin oven edessä. Hilja-mummo näissä saappaissaan, koko tämä vanha hirsinen torppa ja Salonrannan tontti olivat olleet minulle lapsuuteni turvasatama. Hilja-mummo huolehti minusta, kun vanhemmillani oli omat kiireensä. Hän oli aina ollut niin kovin tärkeä ja rakas, ja nyt häntä ei enää ollut.

– Kiireellä se Aksu on sitten lähtenyt, äiti arvioi tiskaamattontta viinilasia kädessään kallistellen. – Olisikohan ollut seuraan ihan aamuun asti?

Harmitti, että olin jättänyt nuo pahuksen lasit tiskaamatta! Äidin päätelmässä oli logiikkaa, sillä Aksu tunnettiin siisteysttä ja ruoan esteettistä asettelua arvostavana miehenä. Hän koristeli leivät ja jälkiruoat ja hoiti aina mukisematta myös astioiden pesemisen. Olin jopa itse epäillyt ”enon” seksuaalista suuntautumista, ennen kuin opin tuntemaan hänet lähemmin. Neitimäisempi puoli oli lopulta vain pieni osa Aksun persoonaa, mutta jos siihen kiinnitti huomionsa kaltaiseni mielikuvitusrikas henkilö, muut puolet saattoivat jäädä paitsioon.

– Ehkä se on se Sirke niiden bändistä, höläytin ensimmäisen mieleeni tulleen nimen. – En mie ole häntä nähnyt, kuullut vaan Aksun puhuvan jotain, lisäsin nopeasti.

Sirke oli Rautalankabändin uusi naispuolinen vahvistus, joka oli astunut kuvioihin muutama viikko sitten. Koko bändi tuntui olevan innoissaan ja treenejä oli nyt erityisen tiuhaan

tahtiin. Aksukin oli vaikuttanut tyytyväiseltä, että Sirken kaltaisen kanteletaituri oli saatu mukaan bändin kokoonpanoon. Naisella oli kuulemma jokin erityisen hieno sähköistetty keikkakannel, hihnassa kannettavaa mallia. En ymmärtänyt sellaista soittamista juuri mitään.

– Vai Sirke, kuuluisa kanteleensoittaja, isä hymähti ystävälliseen sävyyn, virne ruskeissa silmissään.

Nuo tummat silmät ja tummanruskeat hiukset olin minäkin perinyt, toivottavasti huumorintajunkin. Äidin yleinen tehokkuus ja vaalea kurvikkuus eivät sen sijaan olleet osuneet minuun – lyhyt varsi kylläkin, mutta hoikempana mallina.

– No, jopas, äiti makusteli kuulemaansa ja katsahti sitten minuun. – Mutta, ootko sie tyttö hyvä syönyt mittään tänään? Niin olet taas kalvakka ja nääntynneen olonen.

– Ihan normaalisti mie syön, kivahdin, vaikka aamukahvin ja hetki sitten napsimieni keksien ja viinirypäleiden yhdistelmä ei ehkä vastannut ravitsemussuosittelun mukaista aamupalaa. Ei ne äidinkään loihtimat aamiasbrunssit kovin terveellisiä olleet vuohenjuustopiirainen ja juuri paistettuine croissantineen.

– Eiköhän meidän ole jo aika jatkaa matkaa, isä virkkoi sovittelevasti ja kietaisi äidin kainaloonsa. Siihen äiti sulki ja he lähtivät kohti ulko-ovea.

– Kerrohan Aksulle terveisiä, jos ehdit häntä nähdä vielä tänään, äiti huikkasi. – Kyllä myö vielä hänen suhdekuviot selvittelään.

Tupaan laskeutui hiljaisuus, jonka läpi katselin vanhempieni pihalla loittonevia selkiä. Puhalsin keuhkot tyhjiksi ja tuijotin nyrkkiini mytistyneitä pikkuhousuja. Aika täpärä suoriutuminen tällä kertaa.

2. NIITTYKUKKASET

Ei noin saanut käydä! Oli teinimäistä hutilointia liehua yhdeltätoista aamulla läpinäkyvässä yöpaidassa ja vitkastella talouden järjestelemisen suhteen. Aksun bänditreeneihin lähtökin oli viivästynyt turhan tiukille, koska *minä* olin halunnut viivyttää häntä vierelläni pellavalakanoiden pehmeudessa. Miehellä tuli lopulta niin kiire, että aamupala vaihtui kahvihörppyyyn ja mukaan napattuihin banaaneihin. Hän vakuutti pärjäävänsä siihen asti, kun pääsisi lounaalle kirkonkylällä sijaitsevan treenikämpänsä kulmilla.

Minä olin lojunut sängyn pohjalla vielä tunnin, torkahdellut ja venytellyt. Olin hymyillyt katsellessani Aksun pari päivää aiemmin keräämiä niittykukkia. Herkän kauniisti koottu asetelma päivänkakkaroita, vuohenputkia ja kissankelloja koristi piirongin päälle asetettua maitokannua – sitä, jonka kyljessä oli sinisiä lehväkuvioita ja jonka kahva oli haljennut. Olin muistellut, kuinka Aksu lauloi minulle ojentaesaaan kimpun. *Niittykukkaset* riimittyi hänen tulkitsemanaan toisin kuin Reijo Taipaleen laulamana, hyvältä kuulosti kuitenkin: ”...*suklaasilmät ja ruskea tukka, niin Luoja sun piirteesi loi...*” Niin olimme valssanneet ympäri tupaa juhlistaen

kesää, rakkauttamme ja sitä, että molemmilla oli vielä viikko kesälomaa jäljellä.

Olin ajatellut, ettei minulla ollut mitään hoppua nousta sängystä. Ei yhtään etäpalaveria tai deadlinea tiedossa ennen ensi viikkoa. Aksulla oli omat kiireensä, sillä hänen biologinen äitinsä oli keskiviikkona tulossa Suomeen – heidän oli tarkoituksena tavata naapurissa Salosilla. Miestä työllisti myös torstain tanssilavakeikan valmistelu, mutta *omasta* viikostani piti alun perin tulla rento.

Niinpä olin viivytellyt sängyssä ja vain raukeana katsellut valkeiden pitsiverhojen välistä siilautuvia puiden runkoja ja lehviä. Takapihan vanhoja koivuja ja pihlajia, joissa marjat jo hiljalleen kypsyivät. Oli tuntunut, ettei maailmassani ollut minkäänlaista kiirettä tai hankaluutta. Mutta kun lopulta nousin – ensin soi puhelin ja sitten ilmestyivät vanhempani Salonrannan pihaan!

En voinut sille kerta kaikkiaan mitään, että äidin jakelemat elämänohjeet raivostuttivat minua. Hänellä riitti aina jotain valitettavaa syömiseeni, vaatteisiini tai muihin valintoihini liittyen. Kun itse täydellisyys jakeli viisauksiaan, niskaani puski hikeä ja ohimoitakin kiristi. Minusta pursusi vuosi vuodelta enemmän hallitsematonta keskenkasvuista keski-ikäisyyttä, jonka olin jo päättänyt luokittelemaan esivaihevuosien oireeksi. Hilja-mummolta olisi varmasti löytynyt jotain yrttitinktuuraa näihinkin vaivoihin, mutta hänen neuvojaan en enää pääsyt kysymään. Hän katseli minua enää jostain pilven reunalta ja taatusti virnisteli touhuilleni ja tuppuroinnilleni.

Nyt oli arkisen ryhdistäytymisen aika, näin ajattelin jo itsenkin. Etusijalla säädyllinen pukeutuminen ja, jatkoakin ajattelun, paikkojen siistiminen yllätysvieraiden katseita kestävään kuntoon.

Vein kumisaappaat porstuaan ja sipsuttelin villasukissani takaisin tuvan puolelle. Ovi mummon lukukammarinaan pitämään

Jos on jo saanut kaiken, mitä on aina halunnut, saiko vielä toivoa enemmän?

Keski-ikää kolkutteleva Minna on selvinnyt paluumuutosta Joensuuhun yllättävän onnellisesti. Hän on löytänyt kaipaamansa rakkauden Pohjois-Karjalasta, mutta uusi onni on pidettävä salassa. Kesän viimeinen lomaviikko saa yllättäviä käänteitä, kun paikallinen kantelevirtuoosi ilmestyy sekoittamaan suhdepakkaa ja Minnan läheinen ystävä katoaa jälkiä jättämättä. Onko Minnalla aihetta mustasukkaisuuteen, ja löytyykö epäilyttävissä olosuhteissa kadonnut ystävä Kolin maisemista? Näitä selvitellessä soi useampi rautalankaiskelmä ja monta nuoruusvuosien nostalgista klassikko-biisiä, unohtamatta Neljää Ruusua.

Seuraan sua on Soundtrack-sarjan itsenäinen jatko-osa. Se on kepeä ja elämänmakuinen romaani kaikille keskenkasvuille – tarina rakkaudesta, ystävydestä ja musiikin elämää kuljettavasta voimasta.

TIINA PASANEN on pohjoiskarjalainen kirjailija ja sisällöntuottaja, jonka teksteissä korostuvat kotiseuturakkaus ja nostalgiankaipuu. Hänen esikoisromaaninsa *Sun täytyy mennä* (Kirjokansi, 2025) avasi Joensuun seudulle sijoittuvan Soundtrack-sarjan.

WWW.LINDCO.SE • 84.2 • ISBN 978-91-8120-296-0

KANNEN KUVA ON LUOTU HYÖDYNTÄEN TEKOÄLYÄ

KANNEN KUVA GEMINI